

נספח 2: משל המנהיג והמפה

רוחות המדבר סערו וייללו סביב הסוחרים. החול שרט את פניהם וחדר לעיניהם – והם לא יכלו לראות דבר. הם אף התקשו לשמוע זה את זה מעל נהמת הרוח. לפני כשבוע יצאו הסוחרים בשיירה של עשרים חמורים; סחורתם אבנים יקרות ותבלינים נדירים. מטרתם הייתה לחצות את המדבר הגדול ולהגיע לארץ הסמוכה, והם קיוו למכור בה את מרכולתם. 'נהיה עשירים', הבטיחו זה לזה, ויצאו לדרכם מאושרים ומלאי ציפייה.

הרוח התחזקה והסוחרים החלו להתפזר לכל עבר, מחפשים אחר מפלט מהסערה. אולם, מנהיג השיירה ידע שבאמצע המדבר אין לאן לברוח, הוא ידע שאין מנוס מלעמוד במקום ולחכות שהסערה תחלוף. הוא ניסה לקרוא לסוחרים – לרכז אותם סביבו, אך הסוחרים האחרים לא שמעו את צעקותיו הנואשות. הם נבלעו מהר מאוד בחול שאפף אותם. מנהיג השיירה משך את שולי גלימתו על פניו והמתין עד יעבור זעם.

כעבור זמן רב, אולי אפילו כמה שעות, שקטה הרוח, והחול פסק מלצלוף בגופו. הוא הוריד את קפל הברד מעל פניו, ונשם נשימה עמוקה מהאוויר הצח. למרבה הפלא, עדיין היה אור יום, ועם שקיעת החול חזרה השמש להכות בו. סביבו ראה רק דיונות, הרי חול גבוהים שכיסו את המדבר עד האופק, והסוחרים – אינם. הוא חיפש אותם וקרא בשמותיהם, אך כאילו בלעה אותם הסערה. לאחר שעה ארוכה של חיפושים, הבין מנהיג השיירה שלא נותרה לו דרך לעזור להם. כעת היו חייו בסכנה גדולה; בתיק שעל גבו נותרו רק מעט לוג מים, הדרך חזרה הביתה ארוכה והשמש עזה. שלף המנהיג מפה מרופטת מכיסו, התבונן בה כמה רגעים והחל בדרכו חזרה הביתה. הוא ידע שאם לא יחרוג מן הדרך המסומנת במפה, יספיקו המים עד לשובו לביתו. הוא הלך בקצב מהיר ומפעם לפעם קרא בקול לסוחרים, אולי יהיו בקרבת מקום ואחד הסוחרים ישמע אותו.

כמעט מיד, שמע המנהיג צעקה חלשה שהגיעה מרחוק. הוא המשיך להתקדם ואט אט התחזק הקול. מאחורי דיונה צצו פתאום כמה סוחרים, פניהם שרוטות מהסופה ועיניהם אדומות. שמח המנהיג שמצא לפחות חלק מן הסוחרים, והסביר להם שעליהם למהר חזרה לביתם, לפני שייגמרו להם המים. צחק אחד הסוחרים צחוק מר. "האם העלית בדעתך שנלך איתך שוב, אחרי מה שקרה קודם? הרי איבדת חצי מהשיירה!" אמר הסוחר, "ברור לנו שמוסכן ללכת אחריך". המנהיג ניסה להסביר להם שהוא תקוותם האחרונה, שרק בעזרת המפה שבידו הם יצליחו להגיע למקום יישוב, אך הסוחרים סירבו לשמוע לו. "אנחנו נעשה מה שאנחנו חושבים", השיבו לו בבוז, "כבר ראינו לאן המפה שלך הובילה אותנו". המנהיג הוציא את המפה וניסה להראות להם את הדרך לביתם, אך הם לא העיפו בה מבט. הם החליטו לסמוך רק על עצמם ולא להיעזר במנהיג. "לא תחליט בעבורנו", אמרו, "אנחנו חופשיים ללכת לאן שנרצה – אנחנו לא צריכים להקשיב למי שהולך אותנו שולל!"

הסוחרים התאספו ותכננו את המשך המסע שלהם. לאחר מכן הם יצאו לדרכם, בדיוק בכיוון ההפוך ממנהיג השיירה בדימוס, וליבו של המנהיג כבד בקרבו. כעבור שבוע של הליכה קשה, הגיע המנהיג בשלום אל העיר. בכניסתו לעיר ביקש לשתות מים, ולאחר מכן שאל את השומרים שמא קרה כאן נס והסוחרים הגיעו גם הם. השומרים הביטו אלו באלו, ולא ענו. מבעד לחלון ביתן השמירה, נשבו רוחות על הדיונות השוממות.